Ч. 17. Второк 23 січня (5 лютого) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. — Похорон королевої Вікториї. — Вісти з Хіни.)

В угорскім соймі на оногдашнім засіданю вела ся дебата про події підчас отвореня віденьского парляменту. В тій справі вніс пос. Піхлер наглу інтерпеляцию такого змісту: Парляментарні відносини в Австриї і симптоми, що появились підчас отвореня парляменту, кажуть справедливо догадувати ся, що австрийский парлямент не буде здібний до праці, а в наслідок того Угорщина яко конституцийна держава не може бути довше в союзі з Австриєю. З уваги, що правительство має обовязок на всі евентуальности і серед змінених обставин боронити самостійности угорскої держави і прав краю, бесідник запитує: яке становище думає заняти правительство на случай, коли би австрийский парлямент став дійстно нездібним до праці. — На се відповів президент міністрів Сель, що вправді не розуміє, чому пос. Піхлер вніс свою інтерпеляцию яко наглу, однак мимо того відповість зараз. На разі нема причини припускати, що паради австрийского парляменту можуть бути перервані. Вправді було там вчера досить голосно *(веселість)*, але хоч би навіть припустити фактичну нездатність парляменту до праці, то на разі нема причини над тим застановляти ся. Коли парлямент вибере делеґацию і квотову депутацию, то спільні справи держави вже забезпечені, а инші справи вже управильнені аж до 1907 р., хиба що взаїмність буде зірвана зі сторони Австриї. Опісля звернув ся Сель против виводів пос. Піхлера, в котрих містила ся критика подій в віденьскім парляменті. Не повинно ся порушувати тих справ, і то не з боязни перед Віднем, але прямо тому, щоби віденьскому парляментови не давати приводу мішати ся в справи угорского сойму. — Ціла палата приняла бесіду Селя окликами „Eljen!“

В суботу о години 9-ій рано звістили вистріли з армат мешканцям Льондона приїзд жалібного поїзду з тілом королевої. На двірци дожидали поїзду король Едвард з королевою Александрою, цісар німецкий і всі инші князі. Домовину винесено з ваґона і зложено на звичайній ляфеті арматній, а державні достойники положили на ній корону, скиптр і яблоко державне. Відтак рушив величаньский похоронний похід через місто до другого зелізничого двірця Паддінґтон. Похід розпочинали войска всіх родів, між иншими також відпоручники войск кольоніяльних і індийских. За ними войскові атташе чужих держав і ґенеральний штаб з маршалком Робертсом на чолі. Головну часть похоронного походу вів князь Норфольк пішно, за ним двірскі достойники, льорд канцлер і адютанти королевої по обох сторонах ляфети, котру тягнуло вісім коний. Домовину вкривала біла капа, на котрої чотирох рогах видніли золотом ткані королівскі знаки. За домовиною їхали на конях король Едвард, цісар Вільгельм, князь Конпат і инші князі, між ними також архикнязь Франц Фердинанд, а королева з дочками їхала в повозі. Зібраний нарід приглядав ся в глубокім мовчаню цілому походови. На двірци Паддінґтон вложено домовину до ваґона, котрий відвіз єї о годині $2^1/_2$ до Віндзору. — В похороні взяло участь кілька міліонів людий з поза Льондона.

З Пекіну доносять, що посли чужих держав ухвалили відбути слідуючого тиждня нараду з хіньскими повномочниками. — Між тим ширить ся в Хіні страшно морске розбишацтво. Так н. пр. з Гон-Кон доносять, що ті розбишаки загрожують цілій провінциї, в наслідок чого консулї зажадали від віцекороля помочи. Сей вправді обіцяв все учинити, але з дотеперішних єго зарядженнь консулї зовсім не вдоволені. Знов на каналі між Сайнтоком а Кумшуком зранили оногди морскі розбишаки двох німецких підданих, а їх слугу, Хінця, убили. На жалобу німецкого посольства в Пекіні прирік ґубернатор Кантону вислати відділ війска, щоби вислідити винуватих. Значить ся, мимо мирових переговорів хіньский нарід ріжними способами відплачує таки „білим чортам“ за зазнані пакости.

Новинки.

Львів дня 4 лютого 1901.

— **Іменованя.** Міністер скарбу іменував директора фабрики тютюну в Манастириских, Корнила Оппенавера інспектором головної фабрики

---

10)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Бавмзер не відповів нічого, і оба сиділи мовчки, та лиш курили і попивали.

— Крім того він мені ще й шкодить під товариским взглядом — говорив майор дальше. — Коби ще хоч мовчав, то ще би уйшов; а то єго крамарска вдача мусить всюди вилїзти. Чи я тобі розказував, що я не давно тому сказав достойний Джек Ґібс в клюбі? Дійстно, аж надто виразно сказав! — Бук — сказав він — я не маю нічого против Вас. Поправді сказавши, з вас не злий чоловічиско, але коли мені ще колись представите такого, як він, то я й Вас так само позбуду ся, як єго! — А я представив єго длятого, бо гадав, що серед теперішних моїх відносин буде можна молодого богача натягнути на яку позичку.

— Як він, кажеш, називає ся? спитав Бавмзер нараз.

— Джірдльстон.

— Чи то не єго батько тим корабельником, що висилає свої кораблі до Африки?

— Той сам.

Бавмзер виймив записник з кишені свого сурдута, і заглянув в довгий спис імен. Так, то той сам! — відозвав ся він тепер з тріюмфом, і сховав книжочку назад до кишені.

— Джірдльстон і Ска., корабельник, Фрічерч-Стрет, Сіті.

— То они оба.

— Отже кажеш, що они великі богачі?

— А вжеж.

— Дуже великі?

— Розуміє ся.

Майор зачав вже був здогадувати, що єго товариш підчас єго неприсутности трохи собі підпив, бо на єго лици пробивав ся якийсь дивний усьміх, а єго руда борода і біляве волосє ніби аж їжило ся з радости.

— Дуже великі богачі! Ну, ну! Дуже великі! — сьміяв ся він. — Я їх знаю; особисто нї, борони Боже! Але я знаю їх та їх інтереси.

— До чого ти то кажеш? Кажи отверто, що ти хочеш тим сказати!

— Я тобі щось скажу, — відповів на то Німець, і нараз якось дуже споважнів; — за три або чотири місяці, а найдальше до року, не буде вже фірми Джірдльстон. Они лїниві і великі непотрібі! — І він зробив так, як би дмухнув перце у воздух, а то мало значити, що згадана фірма так розвіє ся.

— От не плети, Бавмзере — сказав на то капітан. — То люди загально поважані, одна із найсолїднїйших фірм в Сіті.

— То може бути, — відповів Німець спокійно. — Але я знаю, що знаю, і обстаю при своїм.

— А звідкиж ти то знаєш? Чи може скажеш, що знаєш більше, як люди на біржи і ті фірми, що стоять з ними в звязи.

— Що знаю, то знаю, і обстаю при своїм — відповів тамтой другий. — Той торговець тютюном, то якийсь мантій. В сїм тютюнї, що найменше 35 процент води і треба що хвиля закурювати.

— Отже не скажеш менї, від кого ти чув про Джірдльстона?

— То не придасть ся тобі до нічого, досить, що то певна річ, що я кажу. Таже то чей знаєш, що суть люди, котрих обовязком єсть сказати другим то, що довідають ся.

— Коли так — сказав майор — то Джірдльстон молодший або нічого не знає, або єсть знаменитим актором. Чуєш?! то дають дзвінком знати, що пора на чай, ходім же, заким порозбирають хлїб і масло.

Пані Робінс давала звичайно своїм комірникам вечерю за малі гроші. Але була лиш означена скількість хлїба і масла, а ті, що спізнили ся, могли не дістати нічого. Оба товариші розуміли вартість хвилї, отже перестали говорити о Джірдльстонах і пішли до столової.

9.

Бавмзер не без причини віщував фірмі Джірдльстон нічого доброго, хоч у звичайних кругах купецких ніхто не знав о тім анї трошки. Корабельникови від якогось часу не вело ся. Коли майор Клюттербук не міг по молодім Джірдльстонї нічого пізнати, то просто лиш длятого, що той і сам не знав нічого о тім небезпечности, яка єму грозила. О скілько він знав, то інтерес все ще так само знаменито ішов, як тогди коли помер був Джон Ґерстон.

тютюну, а контрольора Кароля Чімару секретарем фабрики в Манастириских; — провізоричного головного касиєра головної каси краєвої у Львові Стан. Тшецеського головним касиєром, а адюнкта Фелікса Хшонщиньского, провізоричним головним касиєром головної каси краєвої у Львові; — в статі прокураториї скарбу у Львові концепієтів. дра Стеф. Талаєвича і дра Стеф Свитальского адюнктами прокураториї скарбу. — П. Міністер рільництва іменував: люстратора лісів, Людв. Унгера радником лісництва: управителя лісів і домен Мат. Борженцкого люстратором лісів; асистентів лісництва: Жигм. Скалецкого і Стеф. Студнярского управителями лісів і домен: елевів лісництва; дра Володисл. Буржиньского, Иосифа Шмуда, Ів. Колка, Мих. Витовского і Вит. Маха асистентами лісництва. — Міністерство торговлї іменувало асистентів рахункових: Альфр. Ціннера і Алекс. Шесцкого офіціялами рахунковими, а практикантів рахункових: Зорина Кобиляньского, Ів. Смолюховского, Ів. Кульчицкого, Мих. Шнайдра, Маріяна Кучковского, і Тад. Дзержиньского, асистентами рахунковими для служби при відділї рахунковім львівскої дирекциї почт і телеграфів.

— В справі старих монет двоґульденових і чвертьґульденових оповіщує Wiener Ztg.: Трафляли ся случаї, що декотрі особи пробували ужити старих двоґульденових штук замість нової пятькоронової монети; отже звертає ся увагу, що не повинно ся тих двоґульденових монет принимати, бо они вже виняті з обігу, а рівночасно звертає ся увагу, що міністерство скарбу дозволяє на переміну тих двоґульденових монет у відповідних уповажнених до того касах після ваги brutto по цінї 120 кор. за кільограм ваги монетарної. Те саме відносить ся до монет чвертьґульденових (25 кр.), котрі можна продавати в тих касах по 70 кор. за кільограм ваги монетарної.

— Принятє до кадетскої школи артилєрийної. До кадетскої школи для артилєриї приймає ся молодих людий 14 або 15-ти літних, що скінчили пять кляс одної із середних шкіл з якимтаким успіхом, або таких, що укінчили четверту клясу з добрим успіхом. На недостаточну ноту з латиньскої або грецкої мови не звертає ся уваги. Оплата шкільна виносить для синів приналежних до войска 24 корони, для синів резервових офіцирів, що не беруть активної участи у службі, і урядничих синів 160 корон, зрештою 300 корон річно. Всякі кошти поносить управа школи. Вихованець сеї школи побирає в протягу чотирох літ науку таку, яку можна винести із реальної школи, а кромі того дістає войскове образованє, яке доводить до офіцирскої ранги. Подана о принятє належить відсилати прямо до команди артилєрийної кадетскої школи у Відни до 15 серпня с. р. Всяких иньших інформаций можна засягнути із приписів для усїх кадетских шкіл, що коштують 40 сотиків.

— Засїданє видїлу руского товариства педаґоґічного відбуде ся в суботу дня 9-го лютого о годинї 6-ій вечером.

— Лїсова господарка. Від кількох лїт краєвий видїл веде в Галичинї акцию в цїли залїсенія піскових просторів в ріжних околицях краю. Після інформаций з міністерства рільництва, в р. 1899 засаджено деревину на 186·28 гектарах таких пісків, а на 102·61 гектарах поправлено давнїйшу культуру. В тій цїли засаджено 4,592.000 деревець, переважно однорічних смерек та дво- або трилїтних берез, вільхів і акацій, які взято зі шкілок, заснованих до тої цїли.

— Не дайте ся ловити на угорску льотерию клясову. Угорскі аґенти, а радше дурисьвіти при помочи деяких і наших розсилають по Галичинї листи і проспекти та заохочують наших людий купувати льоси тої льотериї. Звертаємо увагу на то, що Угорщина єсть для нас заграницею, а льоси угорскої льотериї яко заграничнї суть заказані: аґенти дурять людий, виманюють від них гроші, а відтак шукай вітра в поли.

— Товариство краєве для торговлї і промислу, котре удержувало у Львові склад корчиньских полотен збанкротовало, і внесло поданє до суду о отворенє конкурсу. О скілько зачувати, ощадности льокованї в сїм товаристві не пропадуть: потерпить лиш члени, що будуть відповідати своїми удїлами, а вже найгірше кілька сот корчиньских ткачів, котрі мали в сїм товаристві заробок.

— Арештованє вербівників робітників до Прус. Краківска полїция арештувала вчера рано вісьмох Прусаків, що приїхали до Галичини вербувати робітників до робіт в поли, а не мали на се дозволу від тутешних властий промислових. В Кракові звербували они від рана 5 людий і позабирали від них книжки службові. Арештованих відставлено до суду, а опісля відставлять їх до пруского границї. З Кракова наміряли они удати ся до сусїдних сїл.

— Новий спосіб на злодіїв. На однім з бульварів в Парижи напав оногди в ночи якийсь волоцюга на рентієра Брарда, а Брард каже до него: От не робіть дурниць, ходіть до шинку та напємо ся. Волоцюга подумав собі, що й то не зле, та пішов. Коли так сидїв там і попивав вино, Брард казав тихцем закликати полїцияна, а той прийшов і арештував волоцюгу.

— 19-лїтний чабан потрійним убийником. З Петрошен доносять про таку подію: Румуньский урядник митовий Костандінеску прихопив був двох чабанів з Урікані, в гуніядскім комітатї на Угорщинї, котрі загнали були на румуньску сторону 140 овець і там пасли їх в заказанім місци. Оба чабани мали при собі леґітимациї і з них показало ся, що один називає ся Іван Фоґаш, другий Ілия Мінґ. Урядник казав двом румуньским воякам, котрих мав при собі, зогнати вівцї до купи і пустив ся з ними та з обома чабанами до села Рунк. По дорозї втїк Фаґош на угорску сторону, а Мінґ ішов спокійно з Румунами дальше. Коли так ішли, пішли вояки з вівцями наперед, а урядник з чабаном прилипнув ся по заду. Отже за густими корчами, які відділяли урядника від вояків, напав Мінґ на Констандінеска та убив єго на місци булавою вдаривши з заду по голові. Убийник побіг відтак до доробанців і сказав їм, що він вже погодив ся з урядником, а той позволив єму забрати собі вівцї назад. Коли вояки не хотїли того зробити, то Мінґ замахнув ся палицею і убив на місци одного доробанця; другий перепудив ся і став втікати. Мінґ здогонив єго та й єго убив. Незадовго опісля знайдено тїла убитих. При урядникови знайдено леґітимациї обох чабанів і в той спосіб виелїджено убийника. Жандармерия в Петрошенах арештувала Мінґа, і він признав ся, та сказав, що забрав від урядника золотий годинник і 100 франків а у одного вояка 20 франків. Убийник має ледви 19 лїт.

Важку тайну таїв батько в собі і не зраджував єї, хоч і як она єго гризла. Передовсїм старав ся він о то, щоби не розійшла ся анї найменша чутка в містї про критичне положенє фірми. Він знав дуже добре, що тогди вже би єго нїчо не уратувало. Хоч Бавмзер і кількох других єму подібних могли щось і довідати ся з якогось жерела про стан фірми, то все-таки само імя Джірдльстон значило в сьвітї купецкім як найбільшу честність і непохитність фірми. Лиш сам один задуманий і мовчаливий старший принципал знав, як тоненькою була та покрива, що сьвітила ся зверха.

До тих причин загальної натури прилучило ся ще й одно окреме нещастє, яке спало на фірму Джірдльстон. Влаcтителї фірми виділи, що їх старі вітрилові кораблї за повільні і потяжкі, щоби видержати конкуренцию з модними, отже они рішили ся купити два пароходи першої кляси. Один з них „Провидїнє" коштував 22.000, другий „Вечірна зоря", трохи менший від тамтого 17.000 фунтів. Старий Джірдльстон мав слабість до малих ощадностий і длятого рішив ся не асекуровати ті пароходи. Коли ще могли ходити по мори єго старі кораблї, за котрі він платив високу премію, то нові були чей безпечнїйші. Але ось стало ся якесь дивне нещастє, котрому би майже ніхто не хотїв дати віри. Як-раз коли „Вечірна зоря" вертала з своєї другої подорожи і підчас великої мраки плила каналом, пустив ся корабель „Провидїнє" в свою третю подорож з Ліверпуля. „Вечірна зоря" наїхала на сей другий пароход і майже розрізала єго на дві части. Корабель потонув до пять мінут забираючи з собою капітана і шістьох моряків, підчас коли „Вечірна зоря" була на переднім кінци так ушкоджена, що мусїла чим скорше запливати до найблизшого порту. Сего дня мала фірма 35.000 фунтів шкоди.

Прийшли ще й другі нещастя, котрі ще більше ослабили фірму. Старший Джірдльстон пускав ся на всїлякі спекуляциї без відомости свого сина і стратив таком богато. Копальні цини, в котрі він вложив був великі суми, показали ся нараз пустими і акциї стратили всяку вартість. Иньша фірма була би не видержала того нещастя та й фірма Джірдльстон захитала ся. Джон Джірдльстон не згадав синови ані слова о тім. Коли приходило ся що платити, то він платив як міг, але надармо сподївав ся, що якийсь щасливий случай вирятує єго з біди.

З дня на день сподївав ся він якоїсь вісти про один із своїх кораблів. Одного рана застав він телєґраму в конторі. Він отворив єї чим скорше, бо она була з Мадейри. Єго аґент Жоза Альвесірас, доносив єму, що подорож, по котрій він тїлько сподївав ся, зовсїм не удала ся. Набір ледви міг покрити кошти. Купець прочитавши телєґраму аж взяв ся за голову і важко зітхнув. І знов щезла підпора, що мала здержати єго руїну.

Крім того наспіли були ще й листи, в котрих так само не було нїчого відрадного. Якийсь директор банку доносив єму, що на єго конто викупив вже більше векслів, як покриває єго рахунок, а в другім листї якесь товариство асекурацийне звертало єго увагу на то, що поліци двох єго кораблів пропадуть, скоро він не заплатить премії до означеного реченця.

Старий чоловічиско видів, що вже лиш з великим трудом може ставити опір нещастю і погадав собі, що прийшла вже пора, коли він мусить виявити свому синови правдиве положенє. При єго помочи може би він ще міг виконати плян, який вже від кількох місяців уложив був в своїй голові.

Для гордого старого купця була то трудна задача признавати ся перед сином, що він без єго відомости пустив ся з капіталом фірми на спекуляциї і що більша часть того капіталу щезла. Тоті спекуляциї обіцювали великі зиски і Джон Джірдльстон повибирав капітали з безпечного уміщеня та ужив їх на що иньшого в надії, що они принесуть більші відсотки. Він робив то з повною сьвідомостию небезпечности, а що знав, що син занадто осторожний і практичний, щоби пускати ся на такі спекуляциї, то не радив ся єго і навіть не записував гроший в купецких книгах. Отже Езра не знав нїчого о грозячій єму небезпечности, а батько знов зміркував добре, що син мусить конче знати докладно, як критичне єсть положенє, скоро би мав прийти енерґічно єму в поміч.

Ледви що старий чоловічиско на то рішив ся, як почув в передній конторі кроки сина і єго голос, видаючий прикази книговодцям. За хвильку опісля отворили ся двері заслонені зеленим сукном і увійшов молодий мужчина. Видко було по нїм, що щось попсовало єму гумор.

— Добрий день, тату — сказав він і склонив ся головою.

— Добрий день — відповів купець.

— А тобі що, тату? — спитав син споглядаючи остро на свого батька. — Ти від якогось часу не виглядаєш, як звичайно.

— Клопоти торговельні, синоньку, клопоти — відповів Джон Джірдльстон як би утомлений.

— То все наслїдки такого поганого воздуха, як тут — сказав Езра. — Я то сам инодї відчуваю. Прецї можна би собі купити якийсь двірок на селї з маленьким парком, так, як то роблять другі люди. Що прийде з того, що має ся добре конто в банку, а не жиє ся лїпше як кождий иньший?

— В тім лиш, бачиш, біда — сказав на то купець, що я не маю доброго конта в банку.

— Не значи, чому нї — сказав син і взяв до рук тонку книгу, в котрій був записаний стан фірми, та стукнув нею об стіл.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 лютого. В англиканьскім соборі відбуло ся вчера богослуженє за королеву Вікторию. На богослуженю були: архикнязь Отто в заступстві Цісаря, кількох архикнязів, всі міністри, богато достойників цивільних і войскових, вкінци численна публика.

Відень 4 лютого. Прибув сюди вчера краєвий Маршалок ґр. Ст. Бадені.

Бльомфонтен 4 лютого. Передна сторожа полковника Маршаля наткнула ся передвчера вечером поміж Саннаспост і Табанчу на відділ Девета, котрий пішов на полудне до Кап-ляндy.

Льоренцо Маркез 4 лютого. Бюро Райтера доносить, що около 2000 Бурів під проводом полковника Блека напало на портуґальску територию, аби, як здогадують ся, відбити Бурів, що їх Портуґальці наміряють тих Бурів, котрі не схотять піддати ся Анґлійцям, відослати до Мадери.

Льондон 4 лютого. Архикнязь Франц Фердинанд відїхав вчера звідси вчера вечером. На двірци явив ся на прощанє австрийский амбасадор і всї урядники амбасади.

Надіслане.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотїв мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цісєльского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— На жаль числа в нїй не кажуть правди — сказав батько. — Ми вже давно не маємо тілько, кілько там записано.

— Що?! — крикнув молодий спільник.

— Не! Бій ся Бога, не так голосно. — Не маємо тілько. Поправдї не маємо в банку майже нїчого. Все щезло.

Молодий мужчина на хвильку аж остовпів, коли побачив, що батько не жартує. Єго взяла страшенна злість. — Чи ти з розуму зійшов, чи що? — крикнув Езра і кинув ся на батька. — То ти спекулював на власну руку! Що ти зробив з грішми? — крикнув Езра ще лютійше і вхопив старого за ковнїр та став ним трясти.

— Здалека руки від мене! — крикнув старший спільник і вирвав ся від сина. — Я робив грішми після моєї найлїпшої совісти. Як ти сьмієш так против мене виступати?

— Після найлїпшої совісти! — запищів Езра і кинув книжкою об стіл. — Як ти міг спекуловати без моєї відомости і менї казати, що я все знаю, що робить ся. Хибаж я не остерігав тебе тисячі разів. На тебе не можна взагалї спустити ся з грішми.

— Не забувай Езро на то, — сказав єго батько з повагою — що коли я стратив гроші, то й заробив їх. Тебе ще не було на сьвітї, як отсей інтерес красно розвивав ся. Як би й до найгіршого дійшло, то ти би опинив ся лиш в тім положеню в якім я був, коли зачинав. Але поки що, то ще далеко до того, щоби ми були вже зовсім зруйновані.

— Аж страшно подумати! — крикнув Езра і кинув ся на софу. — По тім всім, що я порозповідав о нашім майнї і наших доходах! Що скаже на то Клютербук, що скажуть люди в клюбі? Як же я можу змінити житє, до котрого привик? — А відтак заломивши руки відозвав ся до батька: Мусимо, тату зновy направити страту, мусимо в який небудь спосіб, чи честно, чи як небудь. Ти мусиш до того брати ся, бо ти стратив. Щож нам тепер робити? Кілько маємо ще часу? Чи в містї вже знають о тім? Менї аж встидно показувати ся на біржи.

— Будь спокійний, Езро, не жури ся! — сказав на то батько. — Маємо ще богато виглядів, скоро лиш будемо уміли їх використати. Падькати над тим, що стало ся, не поможе нїчого. Я не перечу, що я зле зробив, уживаючи гроший без твоєї відомости, але я робив в найлїпшім намірі. Мусимо тепер стапути нашими розумами до спілки, щоби направити страти, а на то єсть неодин спосіб. Я би тебе просив, щоби ти помагав менї своїм бистрим розумом.

— Шкода, що ти перед тим о тім не подумав — сказав Езра гнївливо.

— За то я й потерпів, що так не зробив — відповів старий. — Коли же маємо розважати, як би видобути ся з тої біди, в яку попали ся, то й не треба нам забувати, що кредит то велика поміч і то така, з котрої ми ще нїколи не користали. В нїм знайдемо широку підставу, на котрій можемо оперти наші пляни на будучність.

— А щож буде наш кредит варт, коли цїла істория вийде на верх?

— Коли бо не може вийти. Нїхто нас доси навіть не підозріває. Можуть собі гадати, що нас хвилево притисло, але тої сумної правди не може нїхто знати, то не можливо. Лиш, бій ся Бога, ані словечка о тім!

Єго син на то лиш закляв.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1900 після середно-европ. год.

Зі Львова (відходить)

День

посп.	особ	
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

Ніч

посп.	особ	
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова (приходить)

День

посп.	особ.	
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців

Ніч

посп.	особ.	
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).